

OS

REVISTA DE DIVULGACIÓN
DA CULTURA MARÍTIMA
E FLUVIAL

GA

LOS

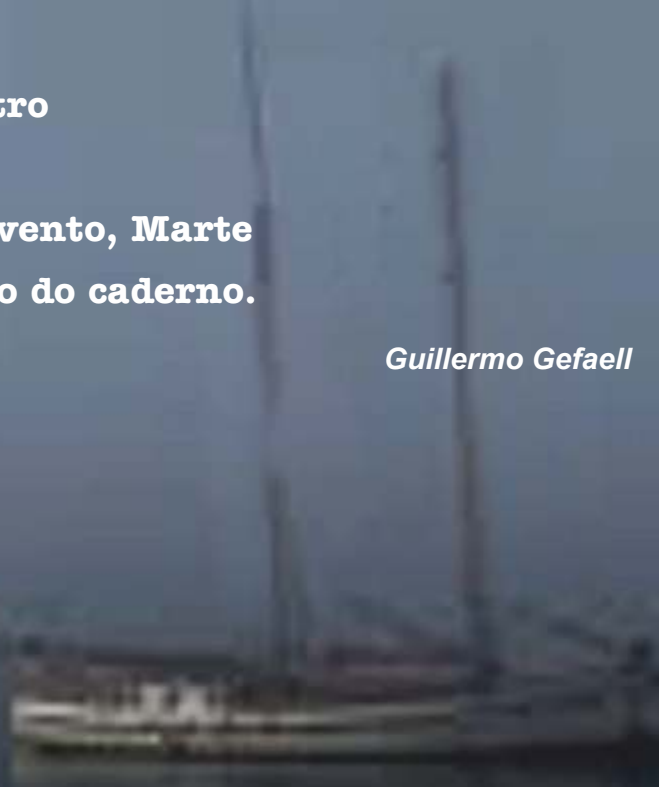
BUEU 2017
Nº 11

Oficio do albor

Sangue de amenceres, negro alume
Estéril ventre de furnas sufocantes
Sobexo murador das lámpadas da noite,
Dilixente eunuco indefectible,
Esmorecido sexo.
Cómbaro esfiado das brétemas do peito
Entretempo vacuo do desvelo
Pulso aberto
Doente Cumio
Acougado altar nas campas do silencio.

Tremelico de follas, palimpsestos
Da voz arborescente das arelas
Teimudo verso
Húmido bimbastro
Pirilampo
No muro-luz de vento, Marte
Sutil raiado roxo do caderno.

Guillermo Gefaell

PONTEVEDRA BLUES

Descendo van as horas cara o río
e a loita da semana traballada
vaise indo.

E decátome
das cousas que amo nesta noite.

Un cear de xabarín
ben estufado
cun viño de bo corpo
a darlle xeito,
o acougo que se atopa nos recantos
das cativas prazas
de Pontevedra.

Aquelas flores nos balcóns,
as vellas casas,
un gin-tonic de Gordon's
no Universo,
a muller falando leda das súas cousas
co furabolos
tocando os beizos.

A conversa barullenta dos amigos
subíndose de ton
nalgúns momentos;
a vácua promesa
de ir as xardas
no vello barco,
o aos corbelos.

Xa sei que non é moito
o que vos digo
-Até mesmo é un tanto decadente!-
máis é o que me acouga neste intre
após xa ter bebido,
intensamente,
a vida noutros rumbos,
noutros ventos.

Guillermo Gefaell

TEUS OLLOS

**A espada que a fender o peito transparente
percorremos,
vagalume reflectido de aceiro que lacera,
escuro e persistente batedeiro dos círculos da
ialba:**

**Un pardo luscofusco no tanxer
de membros minerais.**

**E non sabemos se aínda estamos vivos
nestes corpos. Na batalla,
os caros irmáns, os inimigos...
os blésimos membros...Caeran?
Qué somos todos?...Ferralla?**

**Esgotar o verso. Xa penetro
de novo no teu muro, fortaleza,
seguindo o abanqueiro dos teus ollos.**

POETA DA TERRA-MAR

**“Os que viven sen o mar
naufragarán algún día”**

**O meu Darío Cabana,
poeta da terra chá,
Qué lindo fala do mar!**

**De tanto soñar o mar
o meu Darío Cabana,
coa fronte a se pentear
nos seus anceios de vento,
ficou a agardar o mar,
poeta de madrugada.**

**Poeta de madrugada
ficou a agardar o vento,
o vento dunha alborada.
O meu Darío Cabana,
poeta da terra-mar!**